

arkus

Jacqueline

Monsigny

FLORES

KRÁSKA Z LOUISIANY

Historický
román

Jacqueline
Monsigny

FLORES

**KRÁSKA
Z LOUISIANY**

VYDAVATEĽSTVO
ARKUS

Original title: LA BELLE DE LA LOUISIANE (FLORIS 3)

Copyright © Archipoche, 2009

Slovak edition © 2020 ARKUS vydavateľstvo, s.r.o.

Translation © 2020 Jela Mlčochová

Cover design © 2020 Richard Mečír

Z francúzskeho originálu Le Belle de la Louisiane (Floris 3),
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Archipoche, Paris, 2009,
preložila Jela Mlčochová.

Obálku navrhol Richard Mečír.

Vydal ARKUS vydavateľstvo, s.r.o., Senica, v roku 2020
ako svoju 434. publikáciu.

Prvé vydanie.

Aktuálny zoznam našich publikácií s možnosťou objednávok
nájdete na internetovej adrese: www.vydarkus.eu

ISBN 978-80-8103-107-6

Prvá část
Baptistinina jar

1

„Aké šťastie, je pekne!”

Baptistine sa pretiahla v perinách ako mladá laň. Dnes ju čakali zásnu-by, a tak sa po búrke, ktorá zúrila niekoľko dní, slnko javilo ako šťastné znamenie.

Dievčina čulo zoskočila na podlahu pokrytú parketami a zachvela sa. Napriek jagavým lúčom bolo aprílové ráno roku 1745 na toto ročné obdobie až neobvykle chladné. Baptistine dýchla na okenné sklo a prstom urobila koliesko. Renesančné veže hradu a stáročné jedle obklopujúce trávnik sa strácali pod námrazou. Baptistine sa odvrátila, aby si pod nočným čepcom starostlivo uviazala svoje ťažké zlaté vlasy, ktoré jej vo vlnách padali až k drieku. Obula si malé vyšívane hodvábne papučky a na bielu nočnú košeľu z jemného bavlneného plátna, ktorá si ešte uchovala jej sviežu vôňu, si obliekla indický kvetovaný nočný kabátik.

Baptistine sa rozbehla ku schodisku a zišla do kuchyne, kde stará dobráčka Elisa, ktorá vychovala tri generácie rodiny de Villeneuve-Carmey, viedla „rodinnú poradu” v spoločnosti Blaisoisa, kostolníka v malej farnosti Mortefontaine, a jeho ctihodnej manželky, pani Martiny.

„Och! Ježišmáriajosef, nemala si zísť dole! V takýto deň môžeš prechladnúť, holubička moja! To by bolo nešťastie, och, čo by povedal tvoj nastávajúci, keby mu snúbenica ochorela!” vyčítavo zvolala Elisa a prehodila Baptistine cez plecia šál.

„Dobrý deň, priatelia, je od vás naozaj veľmi milé, že ste dnes ráno prišli,” povedala dievčina a usadila sa za veľký drevený stôl.

„Želáme vám veľa šťastia, slečna Baptistine,” zborovo povedali kostolník a jeho žena.

„Som rada, že vás mám. Ste moja rodina,” s úsmevom odvetila Baptistine.

„Tu máš horúci vývar, poklad môj. A vy ostatní sa jej teraz neprihovárajte, lebo ho bude piť studený,” hundrala Elisa, podávajúc svojej

zverenkyňi striebornú šálku, z ktorej stúpala para a šírila sa z nej príjemná vôňa polievky zo sluky, jarabice a bylínok.

„Potom pôjdeš rýchlo hore, aby si sa upravila. Prídem ťa učesať a zašnúrovať. O hodinu musíš byť hotová. Pán Jéodard má po nás o desiatej poslať koč. Práve on chce organizovať celú hostinu! Hrom do toho! Ale je to i šťastie, inak by som bola teraz v poriadnych rozpakoch...”

Baptistinin sobáš bol tak trochu dielom starej pestúňky, a tá teraz prehltna ďalšie slová a pyšne pohliadla na kostolníka a jeho ženu.

Títo statoční ľudia slúžili na hrade Mortefontaine v čase najväčšej slávy rodiny de Villeneuve-Carramey. Tie časy však boli už dávno preč. Keď grófká Maximilienne zomrela, zanechala po sebe tri siroty s rentou desaťtisíc libier, ktoré postupne strácali svoju hodnotu. Dve staršie siroty, Floris a Adrien, vstúpili do kráľovej „Tajnej služby”. Pred dlhými piatimi rokmi odišli na nebezpečnú misiu do Ruska a nikdy sa odtiaľ nevrátili.

Jeho veličenstvo Ľudovít XV. vlastnoručne napísal cárovnej Alžbete, aby zistil, aký osud postihol jeho chránencov, a potom nariadil vykonať pátranie, ktoré bolo neúspešné a oficiálne sa uzatvorilo tak, že obaja mladíci zahynuli.

Baptistine táto strašná správa zastihla v internátnej škole, kam jej ju priniesol čierny mušketer. Žiaľ dievčaťa bol nesmierny. Svojich bratov zbožňovala a teraz sa ako šestnásťročná ocitla na svete sama. Druhý úradný kráľovský list, ktorý jej priniesol tentoraz sivý mušketer*, jej prezradil, že jeho veličenstvo na ňu nezabudlo: bohato ju obdarovalo a po jej predstavení na dvore by ju prijalo do Versailles. Baptistine by už v takom mladom veku mohla prevziať zodpovednosť za svoj osud. Rozhodla sa teda opustiť penzión uršulínok, a to aj preto, lebo sa tam cítila osamelo; jej najlepšia priateľka, pekná Jeanne-Antoinette Poisson, sa práve chystala vydať za bohatého mešťana, pána Le Normant d'Étioles.

Celý ďalší rok žila Baptistine v Mortefontaine v spoločnosti Elisy a čakala, že kráľ splní svoj sľub. Jediným jej rozptýlením bola jazda na koni. Jazdila veľmi dobre a všetci vidiečania poznali túto štíhlu amazonku, ktorá veselo preskakovala živé ploty a potôčiky.

„Naša slečinka sa vrátila na hrad! Je z nej už veľká dáma!” hovorili si, keď prechádzala okolo nich.

Správy z Versailles však meškali a Baptistine z toho usúdila, že ju kráľ ponechal jej smutnému osudu.

---

* Siví alebo čierni mušketeri sa tak nenazývali kvôli farbe svojho oblečenia, ale kvôli farbe svojich koní.

Vo veku sedemnástich rokov bola príliš hrdá na to, aby žoberala o kráľovskú priazeň, príliš neskúsená, aby sa vybrala do Versailles, príliš pekná, aby zostala nepovšimnutá a príliš inteligentná, aby nevyužila svoju krásu. Jeden bohatý sused, pán Jéodard Castillon du Rocher, si práve kúpil falošný titul a pozemky a neďaleko Mortefontaine si dal postaviť obrovský hrad. Ak aj jeho vznešený pôvod bol viac ako pochybný, pre guľatosť jeho mešca to určite neplatilo; pokladali ho za šikovného špekulanta. Keď si raz na nedeľnej omši všimol pôvabnú Baptistine, zaľúbil sa do nej. Ako praktický muž si povedal, že by určite nebolo zlé vybrať si ženu, ktorá síce nie je príliš majetná, uviedla by ho však do rodiny, ktorej korene sia-hajú až ku križiackym výpravám. Skrátka, pán Jéodard hľadal jediná vec, ktorá mu ešte chýbala: trochu modrej krvi...

Jéodard poznal Jeanne-Antoinette Poisson a prezradil jej, čo má na srdci. Tá, keďže ju očarila úloha „dohadzovačky, sa hneď bežala pozhovárať s Elisou. Stará pestúnka zorganizovala hotové sprisahanie, a po krátkom váhaní Baptistine napokon bez nadšenia súhlasila. Ihneď dostala fantastický zásnubný dar, ktorý obsahoval šaty, čipky, šály a tie najvzácnejšie vtáčie perá spolu s prsteňmi, náhrdelníkmi a diamantovými náušnicami podľa poslednej módy z Versailles.

Dievčina nikdy nevidela niečo také pekné. Zatlieskala a konečne našla dôvod, na základe ktorého usúdila, že manželstvo bude veľmi zábavným dobrodružstvom.

Takže Baptistine mala už o hodinu vyraziť, aby sa vydala za pána Jéodarda Castillon du Rocher, pekného, asi tridsaťročného muža, o ktorom ešte pred mesiacom nevedela, že vôbec existuje. Doteraz ho zahliadla iba na veľkej omši, kam ju stará Elisa, nekompromisne sa pridŕžajúc náboženských princípov, sprevádzala každú nedeľu.

„Ponáhľaj sa, poklad môj, prídem za tebou hore,“ povedala Elisa.

Baptistine položila šálku, z ktorej stále vystupovala para, poslala bozk obom návštevníkom a s veselým smiechom sa rozbehla hore schodmi.

„Úbohé dieťa! Je šťastná, ale to ju prejde!“ povzdychla si Martina.

„Ale no! Žena moja!“ energicky zaprotestoval kostolník. „Pekné prekrútenie pravdy, pokiaľ ide o manželstvo! Zdá sa, že ste zabudli, že hovoríte o sviatosti. Pre ženu kostolníka sú to naozaj čudné slová!“

„Ale mlčte, už, Blaisois,“ zahundrala Elisa. „Rozumiem Martine a roz-mýšľam ako ona, doparoma, veru áno!“

„No dobre, dobre, ak ste obe proti mne, vrátim sa na faru, kde bude pán farár spokojný s tým, ako dobre leštím poháre. Nechám vás tu rapotať

ako také straky. Och, prepána, veď práve ženy sú zodpovedné za prvotný hriech!”

„Ale no tak, nerozčuľujte sa, priateľu, sľúbili ste mi, že počas našej neprítomnosti budete dozerat' na hrad. Vidí sa mi, že čím ste starší, tým sa vaša povaha stáva čoraz popudlivejšou; kedysi ste bývali prístupnejší, keď som vám niečo prikazovala!” Elisa nikdy nevynechala príležitosť pripomenúť mu svoju niekdajšiu moc za čias krásnej grófkky Maximilienne.*

„Slečna Baptistine sa už spamätala zo smrti pána Adriena a pána Florisa?” zašepkala Martina bez toho, aby sa ďalej zaoberala mrzutými úvahami svojho manžela.

„Bohužial, chúďatko moje, už o tom nikdy nehovorí. Ale ja viem, že na nich myslí, najmä na pána Florisa, ktorého tak zbožňovala.”

Statoční ľudia sklonili hlavy.

„Je to smutné, takáto sirota, škoda reči! Musíte si o ňu robiť starosti, madam Elisa!”

Stará pestúnka si povzdychla, aby si ul'avila na duši:

„Ach, priatelia moji, len rýchlo, rýchlo! Nech sa už toto manželstvo konečne uzatvorí! Až potom budem mať pokoj!”

„Ona stále o ničom nevie?” spýtala sa Martina.

„A nebude to vedieť po celý život! My traja sme jediní, kto o tom vie... poslední na celom svete...”

„Madam Elisa, nebojte sa, my nič nepovieme! Radšej zhoríme v ohni ako svätý Vavrinec!” zaprotestoval kostolník.

„Ale nie, ja nemám strach z vás, ale zo všetkého a zároveň z ničoho. Veď si len predstavte, že by sa niekto so zlými úmyslami dozvedel pravdu! Aká hrôza! Naše úbohé dievčatko by pripravil i o to málo, čo mu ešte zostalo... o jej meno... o... och! Panebože! Panebože! Hotová nočná mora!” Stará pestúnka si chvejúcou sa rukou prešla po čele, akoby odháňala zlovestnú predtuchu...

„Slečna de Villeneuve, budete mať vo mne toho najnežnejšieho zo všetkých snúbencov, a zakrátko, odvážim sa dúfať, toho najposlušnejšieho zo všetkých manželov, pretože si ma podmanila vaša krása,” mrmlal Jéodard a zvieral chvejúce sa prsty Baptistine, na ktoré jej práve venoval ľahký bozk.

---

* Pozri Floris 1: Cárov syn

Dievčina prudko očervenela. Chýbali jej rady matky. Krútila sa jej hlava. Obed sa začal o jedenástej hodine a Baptistine vypila o čosi viac šampanského... Jéodard Castillon odtiahol svoju mladú snúbenicu bokom od množstva hostí, do malého budoáru, kde blkotajúci oheň vyčaril príjemnú atmosféru. Smiech a šum hlasov tlmili hrubé tapisérie.

„Stanete sa kráľovnou hradu du Rocher...“ pokračoval Jéodard, pridŕžajúc si pekné zápästie na svojej hrudi. Baptistine s prekvapeným potešením zistila, že jej snúbencovi nechýba šarm. Pomerne mohutný a korpulentný Jéodard Castillon nosil svoju parochňu vcelku distingvovane. Mal prívetivú tvár a jeho malé, ale čulé oči pôsobili inteligentne. Vyžarovala z neho istota muža, ktorému sa v jeho záležitostiach naozaj darí.

Od rána sa zapodieval záležitosťami týkajúcimi sa jeho snúbenice, pretože jej krása ho oslnila rovnako ako jej šľachtický pôvod.

Honosný koč, ťahaný štyrmi hnedákmi* prišiel do Mortefontaine presne o dohodnutej hodine. Baptistine, sprevádzaná obdivnými výkrikmi kostolníka a jeho ženy, doň nasadla spolu s Elisou.

„Si najkrajšia, holubička moja,“ mrmlala stará pestúnka a počas cesty pozorovala premenu svojej zverenkyne. Kukla sa zmenila na motýľa.

Baptistine, zovretá v korzete vystuženom kosticami z rákosia, sedela v kočiari vzpriamene na hodvábných vankúšoch. V hĺbke duše umierala od strachu, avšak svoje pocity statočne ukrývala a s veľmi roztržitým výrazom predstierala, že sa smeje a žartuje s Elisou. Mala oblečený plášť s kapučňou, podšíty kožušinou, a šaty s krinolínou, vyšívane ružovými a zlatými perlami. Záhyby „à la française“ boli elegantne rozložené na obručiach zvonovitého tvaru, ktoré Baptistine nikdy nenosila také široké. Šnurovanie jej siahalo až na pás, spod pagodových rukávov jej vykúkali „angažanty**” s trojitými volánmi, takže Jéodard sa teraz náhlil obsypať nežné predlaktie, ktoré odtiaľ vykúkalo, bozkami až po miesto ohybu. Baptistine bola ohromená a omámená. Chcela by utlmiť údery svojho srdca, ale veľký dekolt, ktorý odhaľoval jej čerstvo zrodenú mladú a pevnú hrud', sa zmietať v silnej búrke. Neznáme vzrušenie jej zaplavilo celé telo. Nohy sa jej podlamovali a ona si uvedomovala, že ešte nikdy nepocítila podobnú nádhernú slabosť. Bolo to príjemné i desivé. Najradšej by zutekala a súčasne i zostala, tušiac znepokojujúce tajomstvá. Jéodard sa vzpriamril. Zahľadel sa na mladú ženu, odhalil tento výrečný pocit

* Kone s hnedou srst'ou, ktoré majú hrivu a nohy čierne.

** angažanty: pôvabné manžety na dámskych šatách v 17. a 18.storočí, bývali z gázy či mušelínu, často boli vyšívane a siahali po lakeť.

a trochu samolúbo sa usmial. Oči sa mu zaligotali. Pohľadom sa pohrúžil do hlbín obdivuhodných belasých očí, ktoré k nemu Baptistine zdvihla v absolútnej nevinnosti.

„Nikdy som nevidel podobnú farbu, okrem tej, akú má letná obloha, slečna de Vil... nie, Baptistine... dovoľte, však, moja drahá snúbenica, aby som vás oslovoval krstným menom, keď sme sami...”

Jéodardov hlas znel chrapľavo. Baptistine prikývla; rozhodne nebola schopná odporovať, nech by už išlo o čokoľvek. Jéodard Castillon veľmi pomaly sklonil tvár k obličaju mladej ženy, a zároveň ju skúsenými a nežnými rukami objal okolo pása. Baptistine sa k nemu natiahla, dych sa jej zrýchlil. Zavrela oči, pochopila, že sa stane niečo mimoriadne. Jéodardove pery sa najskôr zľahka dotkli pekných ružových úst, uzavretých ako nejaké ovocie. Dych jedného sa premiešal s dychom druhého, navzájom sa so sebou pohrávali. Baptistine sa trochu neobratne podvolila, udivená fyzickou zmenou, ktorú pociťovala u svojho snúbenca. Jéodard zľahka poodchýlil ovocie, ktoré sa mu núkalo s vrúcnosťou, naznačujúcou manželovi šťastnú budúcnosť. Baptistine neurobila nijaký obranný pohyb a opätovala tento prvý bozk, horúci a plný vášne. Trochu ťažšie dýchala, oddávajúc sa tejto novej radosti.

„Ako som mohla žiť, keď som o tomto všetkom nevedela...” opakovala si a oprela si hlavu o pevné mužské plece.

Jéodard ju schytil, zdvihol zo zeme a uložil na ležadlo.

„Ste taká krásna, Baptistine! Ešte nikdy som nestretol bytosť, ktorá by s takým zanietením milovala život...” mrmlal Jéodard, načisto opantán svojou snúbenicou.

Pohrúžil prsty do medovozlatých kučier, rozprestretých na operadle.

„Prečo, Jéodard, vari sa to nepatrí?” s úsmevom sa spýtala Baptistine a s naprostou nevinnosťou ovinula ruky okolo šije svojho snúbenca, aby si ho znova pritiahla k sebe.

Jéodard zbledol od vzrušenia.

Vtom sa ozvalo tlmené klopanie na dvere a veselý spevavý hlas so smiechom povedal:

„Drahý môj priateľ, hostia sú netrpezliví! Dožadujú sa snúbenice!”

Jéodard rýchlo vstal. Schytil Baptistine okolo pása a znova ju postavil na zem.

„Načisto ste mi pomútili hlavu, malá grófka. Myslel som si, že iba neurodené dievčatá milujú lásku a že všetky aristokratky sú afektované ženy s krvou síce modrou, ale studenou ako ľad. Sľubujem ti, keď budeš

v mojej posteli, požiadam ťa, aby si mi odpustila...” pošepekľ jej a dal jej na líce hlučný bozk.

Šťastná Baptistine sa usmiala, priložila si prst na pery a ukázala na dvere, za ktorými vyčkávala madam de Normant d'Étioles.

„Vstúpte! Vstúpte, moja drahá, slečna de Villeneuve a ja sme sa zhovárali o našom sobáši a zhodli sme sa na tom, že posunieme dátum tak, aby to bolo čo najskôr...” sebedovome vyhlásil Jéodard.

„O tom vôbec nepochybujem, milý môj!” odvetila Jeanne-Antoinette a vybuchla smiechom pri pohľade na Baptistininu tvár, zaliatu rumencom, a na trochu pokrčenú Jéodardovu vestu.

„Takže, slečna de Villeneuve, čo by ste povedali na Saint-Placide o... ehm... presne o tri dni? Budeme dúfať, že nebude až tak chladno...”

„Ach, o tri dni! Ach, ach! Saint-Placide, ach, no toto!” opakovala Jeanne-Antoinette a čoraz viac sa zabávala.

„Nuž, madam Le Normant d'Étioles, aký je dôvod tejto vašej náhlejšej veselosti?” spýtal sa Jéodard s veľmi rozčúleným výrazom v tvári.

„Prepáčte, drahý priateľ, rozveselil ma ten Saint-Placide! A to ani nehovorím o termíne, ktorý je prekvapujúci! Lenže, môj veľmi drahý priateľ, podobné nápady môžu mať len zaľúbenci! Je to taká roztomilá pochabosť! Dovtedy nebude pripravená nijaká zmluva, ba ani ohláska! A ako za tri dni povyšovať Baptistininu výbavu? Na to ste nepomysleli!” živo odvetila Jeanne-Antoinette.

Baptistine sa pozerala striedavo na svojho snúbenca a na svoju priateľku; mala pocit, že sa zhovárajú o sobáši niekoho celkom iného. Navyše, ani jednému z oboch diskutujúcich ani len na um nezišlo sa spýtať, čo si o tom myslí samotná dievčina.

„Ale, ale, moja pekná! Dobre vidieť, že zle poznáte Jéodarda Castillon du Rocher. Pre neho nič nie je nemožné! Plné mešce pistolí* urovnajú všetky ťažkosti...” vyhlásil vznešene Jéodard a potľapkal sa po svojej náprsenke. Zamieril ku dverám a dodal:

„Slečna de Villeneuve, odchádzam oznámiť túto dobrú novinu našim hosťom...”

Baptistine otvorila ústa. Chcela ho požiadať, aby ešte porozmýšľal. Zdvihla ruku, aby ho zastavila. On to nesprávne pochopil alebo sa domnieval, že ide o súhlasné gesto.

„Slečne de Villeneuve, k vašim službám,” povedal Jéodard, uklonil sa a dvere sa za ním zavreli.

---

* Stará francúzsky zlatá minca, pozn.prekl.

„Och, Baptistine, keby si sa videla, ako vyzeráš! Nože pod' na chvíľku sem, upravím ti kučery!“ so smiechom zvolala Jeanne-Antoinette.

„Kráľovnička! Kráľovnička! Si moja jediná priateľka!“ zamrmlala Baptistine, ktorá ešte stále takto nazývala Jeanne-Antoinette podľa istej veštby, ktorú im pred piatimi rokmi povedala stará Cigánka v deň, kedy vyklzli z kláštora.*

„Kráľovnička, teda takáto je láska? Tá slabosť v celom tele, tá páľava a túžba, aby ma objímali mocné ruky? Si vydatá, tak mi rýchlo odpovedz! Čo cítiš v náručí svojho manžela?“

„Trikrát nič! Nie, vôbec nič! Alebo skôr áno, nudu na umretie, pretože môj úbohý drahý muž je ustavične prechladnutý. Dnes dokonca natoľko, že zostal v posteli...“ odvetila v dobrej nálade, opravujúc šnurovanie na Baptistininom korzete.

Dievčina sa zmätene obrátila.

„Nežartuj, povedz mi pravdu. Pán Castillon du Rocher... teda... Jéodard... ma objímal! Bolo to úchvatné, ale potom... potom... keď budeme v posteli, čo sa bude diať? S tebou to bolo ako?“

„Pche! Monsieur Le Normant d'Étioles urobil hapčí! No fuj... a dôsledkom toho bola moja malá dcéra Alexandrine. Ja nie som ako ty.“

„Čo tým chceš povedať?“ veľmi znepokojene sa spýtala Baptistine.

„Nič, moja drahá, vôbec sa nemusíš báť! Úbohému Jéodardovi si nacistô pomútila hlavu. Vyrútil sa odtiaľto ako blázon.“

„Ale blázon kvôli čomu?“

„Kvôli tebe, ty krásny hlupáčik. Máš veľké šťastie! Pche, a už sa ma na nič nepýtaj. Pochopíš všetko sama. Tvoje oči v sebe skrývajú energiu rozpáleného uhlia,“ vyhlásila Jeanne-Antoinette, prihládzajúc jej krajky okolo výstrihu, „ty budeš mužom pliest' hlavy. Ja mám krv studenú ako žaba. Môžem ich upútať len svojou duchaplnosťou...“

Baptistine podskočila a zajachtala:

„Muži... ! Ale nie, nikto, len môj manžel! Nikto iný ma nevyvedie z miery, pochopiteľne...“

Jeanne-Antoinette sa nežne usmiala:

„Dost' bolo tých hlúpostí, blázonko! Pod'me si oddýchnuť od tvojho snúbenca a od jeho hostí. Môj koč čaká, ak chceš, odprevadím ťa do Mortefontaine. Jéodard sa bude hnevať, že som prevzala túto úlohu namiesto neho, ver mi, ale čo sa dá robiť. O tri dni budeš celá iba jeho!“

---

* Pozri Floris 2: Jazdec z Petrohradu

Baptistine sa na sekundu zarazila, zaváhala medzi túžbou zostať dlhšie v spoločnosti svojej priateľky a túžbou pokračovať v načatom „rozhovore“ so svojím snúbencom.

„Hostia odchádzajú, poď, holubička, treba sa vrátiť skôr, než sa zotmie, ja mám v lese vždy strach!“ zavolala Elisa spoza dverí.

Baptistine si s úsmevom povzdychla. Ak by ju odprevádzal Jéodard, návrat snúbencom by prebiehal tak, ako sa patrí, to znamená pod dohľadom starej pestúcky, ktorá sa pri tejto príležitosti zmenila na gardedámu. Dievčina sa rýchlo rozhodla. Prikývla a nežne ťahala Jeanne-Antoinette von z budoáru.

„Skvelé, Kráľovnička! Idem s tebou! Cestou cez les budeme pokračovať v našom rozhovore...!“

2

„Nuž, pán du Rocher sa veciam naozaj rozumie, o tom nemôže byť pochyb! Aké skvelé jedlá! Tridsať plnených sliepočiek! Päťdesiat koláčov s holúbacím mäskom! A všetky tie bažanty so zeleninovou omáčkou! Ach, hrom do toho! Nešetrí na množstve ani na kvalite! A navyše aký je to pekný muž, má také spôsoby, akoby mal modrú krv! JežišmáriaJozef, s ním sa budeš mať ako kráľovná, holubička moja, no nemám pravdu, madam de Normant?“

Jeanne-Antoinette sa usmiala kútikom úst pri plamenných rečiach starej pestúnky, ktorú si Jéodard dokázal získať svojím príjemným vystupovaním.

Pekná madam Le Normant d'Étioles bola rodená Poisson, a hoci mala Baptistine veľmi rada, nedokázala sa ubrániť istej žiarlivosti, pokiaľ išlo o jej aristokratický titul. Byť dcérou grófa de Villeneuve-Caramey! Koľkokrát o tom so závisťou snívala?

„Táto cesta je poriadne dlhá! Dúfam, že už po nej veľmi dlho znova nepôjdeme!“ skrivila ústa madam Le Normant a nervózne sa ovievala. Baptistine sa nezamračila. Vlastne nič nepočula. Odkedy vyrazili, i napriek svojmu vyhláseniu mlčala. Oprela si hlavu o saténové čalúnenie a hľadela na stromy lemujúce cestu. Jej veľké belasé oči akoby sa pohrúžili do sna, ktorý nemal koniec.

Les pri Senlis sa zahalil do ľahučkej hmly. Hrad du Rocher delili od Mortefontaine sotva dve míle*. Belasý koč, patriaci Jeanne-Antoinette, rýchlo uháňal. Táto mladá, veľmi bohatá meštianka so zmyslom pre luxus si dala zafarbiť svoje kočiare naružovo alebo nabelaso a keď šla von, vyberala si jeden alebo druhý podľa farby šiat, ktoré mala na sebe. V ten deň mala oblečené belasé šaty, a tak si vzala belasý koč. Dvaja nosiči fakiel, ktorých im úslužne poskytol Jéodard, sa natriasali vedľa dvierok, pripravení posvietiť im v prípade potreby na cestu. Ich svetlo

---

* Osem kilometrov

však bude zbytočné. Keď prídu do Mortefontaine, bude odbíjať sotva pol štvrtej. Jeanne-Antoinette tam bezpochyby strávi noc, aby robila Baptistine spoločnosť. Opona lesa bola striebriстая a posledné krehké lúče slnka medzi konármi spôsobili, že kryštáliky sa roztrblietali pestrými farbami. Odrazu sa v kríkoch lemujúcich cestu ozval praskot.

„Hej! Pff! Pozor!” zvolal kočiš a zadržal kone, aby umožnil prejsť cez cestu niečomu, čo, podľa jeho názoru, mohla byť srna alebo daniel. Urobil by lepšie, keby kone popohľal, pretože z húštiny sa zrazu vyrútil ozrutný diviak rovno pred záprah. Bol to starý samotár, ktorý vážil najmenej štyristo libier a dlhý bol aspoň päť stôp. Strach a pokročilý vek spôsobili, že sa stal nebezpečným. Zviera namiesto toho, aby pokojne pokračovalo v ceste do svojho brloha, usúdilo, že je ohrozené. Obrátilo sa, podozrievavo zachrochtalo a spomalenie koča využilo na to, aby zaútočilo na najbližšieho koňa.

„Hó! Hej! Hó!” kričal kočiš a plieskal bičom, aby obludu vyľakal.

Bolo príliš neskoro. Nešťastný kôň, zranený na nohe, stonal od bolesti, zatiaľčo ďalšie dva rozrušené kone celkom zastali.

„Hijó! Vpred, hýbte sa, odvahu... hijó!” z plného hrdla kričal kočiš.

„Ježišmáriajosef!” bedákala Elisa a zviezla sa na kolená na dno koča.

Baptistine a Jeanne-Antoinette, trochu otrasené nárazom a prudkým zastavením, sa naklonili k dvierkam, aby s istým znepokojením sledovali priebeh udalostí.

Starý samotár vyzeral pokojne. Hlučne chrochtal a nezaujímal sa o situáciu, ktorú spôsobil tým, že veľmi rýchlo vybehol na cestu.

„Zaženieme ho,” jednohlasne zvolali fakľonosiči a zapálili fakle.

„Nie, predovšetkým ho teraz nechajte na pokoji, už odchádza!” zvolala Baptistine, ktorá sa kedysi spolu so svojimi bratmi zúčastnila na mnohých poľovačkách a vedela, aké smrteľné nebezpečenstvo predstavuje rozzúrený diviak.

„Héj! Héj!” kričali sluhovia bez toho, aby dievčinu počúvali. Aj s fakľami vyrazili cvalom za zvierat'om. Podráždený diviak sa prekvapujúco svižne obrátil, s novým elánom sa zo všetkých síl vrhol na prvého sluhu, vyhodil ho zo sedla a zúrivo po ňom začal dupať.

„Och! Panebože, pomoc! Úbohý chlapec!” kričali Baptistine a Jeanne-Antoinette, ktoré sa bezmocne a zhrozene prizerali tomuto strašnému výjavu.

„Zbabelec!”

Druhý sluha povolil uzdu a cvalom sa rozbehol preč namiesto toho, aby svojmu kamarátovi pomohol.

„Idem tam! Nemôžem dopustiť, aby ten nešťastník zomrel rovno pred našimi očami!” zvolala Baptistine a odvážne otvorila dvierka.

Diviak sa vyzúrilo na sluhovi na zemi a teraz nahlas dychčal, slintal, hrabal zem nohami, nasával do seba hlinu. Odrazu zdvihol hlavu.

„Pozor, slečna, ide rovno na vás!” skríkol kočiš.

Jeanne-Antoinette prudko strhla Baptistine dozadu, aby ju vtiahla späť do koča.

„Pomoc, Ježiš! Rata! Zachráňte nás! Vrah! Zastavte ho!” podchvíľou vykrikovala Elisa a v rukách zvierala ruženec. Rozzúrený diviak niekoľkokrát silno vrazil do dvierok. Celý koč sa začal kymácať. Baptistine si zachovala chladnú hlavu, len pery jej trochu pobledli. Chytila Jeanne-Antoinette za ruku, no tá teraz ležala vedľa nej napoly v bezvedomí od hrôzy.

„Ale no tak, hore hlavu, Kráľovnička! A ty, Elisa, prestaň vykrikovať, je to zbytočné!”

Baptistine cítila odpudzujúci živočíšny pach, ktorý zviera vydychovalo nozdrami. Drevené dvierka zapraskali. Dievčina si ani netrúfala pomyslieť, čo sa bude diať, keď táto tenká priečka povolí.

„Nebojte sa, slečny, vydržte!” vykrikoval zrazu akýsi hlas v lese.

Baptistine sa naklonila, aby sa pozrela, odkiaľ prichádza nečakaný záchranca. Spod vysokých stromov sa vynoril jazdec v zaprášenom odeve. Prudko obrátil svojho unaveného koňa a cválajúc vyťahol zbraň.

„Kryte sa, dámy!”

Baptistine a jej dve spoločníčky si ľahli na vankúše. Tresol výstrel. Mladé ženy zdvihli hlavy.

„Nehýbte sa, je iba zranený!” zvolal jazdec a znova sa k nim cvalom približoval.

Diviak krvácal z hlavy. Celý les naplnilo jeho nahnevané chrochtanie. Baptistine si zakryla uši rukami. Jazdec sa blížil k zvieraťu. Priložil si zbraň k lícu. Zviera pochopilo, že sa musí prinútiť opäť zaútočiť na tohto nového nepriateľa. Jazdcovi sa nepodarilo dostatočne rýchlo sa vyhnúť nárazu. Vyletel zo sedla, urobil kotrmelec a spadol na lakeť bez toho, aby pustil zbraň. Baptistine a Jeanne-Antoinette zhrozene vykriekli: zakrvavený diviak sa rozbehol k mužovi na zemi.

Ten s neuveriteľným pokojom zacielil. Počkal, až od neho zviera nebude vzdialené viac ako dvadsať stôp a zamieril mu na oko. Zviera trafené v behu vyskočilo do vzduchu a opäť spadlo na zem. Les zahalilo ťaživé ticho; iba z diaľky sa ozývalo krákanie osamelého havrana. Baptistine so svojou obvyklou živosťou vyskočila z koča.

„Vďaka, pane, zachránili ste nám život!”

„A ohrozili ste ten váš, pane,” doložila Jeanne-Antoinette, keď sa k nim pripojila o niečo bledšia a vylákanejšia ako jej priateľka.

Jazdec sa uklonil a usmial sa:

„Neprichádza predsa do úvahy, aby gavalier ponechal dve krásne dámy v nebezpečenstve!”

Neznámy hovoril zvláštne zachrípnutým hlasom. Baptistine sa zachvela a pátrala vo svojich spomienkach. Tento čudný chrapľavý hlas už predsa niekedy počula! Pozrela na svoju priateľku, aby zistila, či si ona niečo nevšimla, ale Jeanne-Antoinette sa odvrátila, pretože začula svojho kočiša, ktorý sa k nim práve behom približoval.

„Madam, čo budeme robiť? Fakošosič je mŕtvy a vedúci kôň záprahu na tom nie je oveľa lepšie. Keby bola madam taká láskavá a šla so mnou, aby sa presvedčila,” rozrušene kričal muž. Jeanne-Antoinette podráždene hodila rukou; veď ju predsa vyrušili, keď sa zhovárala s týmto príťažlivým neznámym, ale napokon sa pobrala za svojím sluhom.

„Aká hrôza!” zamrmlala Baptistine a zdvihla veľké priezračné oči k jazdcovi. „Ten úbohý chlapec zaplatil vlastným životom za to, že sa nás pokúsil ochrániť. Druhý ušiel, a dobre spravil.”

„Zaslúži si poriadne pokarhanie, áno,” zaburácal neznámy a rukou si prešiel po čele.

„Ale vy, pane, nie ste vôbec zranený? V koči je nejaký lieh, dovolte mi, aby som ho priniesla, ošetím vám rany,” povedala Baptistine, znepokojená pohľadom na krvavé škvrny na jazdcovej tvári.

„Panebože, vďaka, madam, rád by som bol zranený, aby som si mohol vychutnať dotyk vašich láskavých rúk, avšak je to iba krv tohto zvieraťa, ktoré sa vyrútilo na Cisára a na mňa!”

„Na Cisára?” zopakovala Baptistine a v perfektnom oblúku nadvihla plavé obočie.

„Áno, madam, to je môj kôň. Príliš sme sa vzdialili od miesta poľovačky. Cisár, ten darebák, je ešte viac rozhnevaný ako ja, a veru, už hodnú chvíľu sme sledovali stopu tohto samotára. Je mi to veľmi ľúto, madam, pretože ten starý prešibanec musel cítiť, že ideme po jeho stopách. Bezpochyby preto bol taký podráždený.”

Baptistine fascinovane počúvala neznámeho, ktorý rozprával zvláštnym a úchvatným chrapľavým hlasom. Hltala ho pohľadom a bez toho, aby podišla bližšie, pokúšala sa rozpoznať črty jeho tváre, ušpinenej od krvi. Pomaly sa stmievalo. Mužove oči sa ligotali. Baptistine sa pod jeho smelým pohľadom potešene zachvela. Muž si mimovoľne prešiel po tvári

veľmi jemnou a nervóznou rukou, na ktorej sa blýskal bezfarebný, mimoriadne číry diamant.

„Nemohli by ste mi dať iba kús látky, aby som sa poutieral, madam?“

Baptistine bez slova vytiahla z rukáva ľahučkú batistovú vreckovku so svojimi iniciálkami a podala ju neznámemu. Ruky sa im dotkli.

„Tá vreckovka bude načisto zničená, madam, ponechám si ju ako pamiatku na vás,“ s úsmevom zamrmlal muž.

Na mladú chovanicu z kláštora urobila Baptistine od dnešného rána veľký pokrok, no pred páľavou toho pohľadu sa nedokázala ubrániť a začervenala sa.

„Dávajte si pozor, pane, táto krásna a nevinná dievčina sa dnes zasnúbila. Netreba ju vyľakať!“ trochu nahnevane povedala Jeanne-Antoinette, ktorá sa k nim práve vracala.

Baptistine, prekvapená útočným tónom svojej priateľky, sa na ňu pozrela. Oči madam Le Normant, v ktorých poskakovali drobné iskričky, sa pri pohľade na jazdca jagali, a Baptistine zrazu pocítila, že Jeanne-Antoinette by sa mohla stať jej najväčšou nepriateľkou. Muž si utieral tvár a zároveň sa s úsmevom pozeral na obe mladé ženy. Baptistine sa strácala v dohadoch. Správanie neznámeho ju miatlo. Mal široké ramená a nemal ani parochňu, ani trojrohý klobúk; oboje bezpochyby stratil počas jazdy na koni. Zamatovo hnedé oči mandľového tvaru mu žiarili v matnej tvári, opálenej vďaka pobytu pod holým nebom. Jeho pravidelné rysy mali v sebe okrem veľkej krásy i sebaistotu muža, ktorému nikdy nič neodmietnu. Baptistine zrazu pocítila akýsi nepokoj pred týmto mužom, ktorý na ňu vrhal majetnícke pohľady. Náhle sa jej zdalo, že musí čo najskôr odísť, a tak sa stroho odvrátila.

„Je neskoro! Môžeme pokračovať v ceste, Kráľovnička?“

„Áno, ako-tak, s dvoma koňmi, ten tretí kríva! Eusèbe ho vypriahol a na svoje miesto posadil telo fakľonosiča...“

Baptistine sa zachvela.

„Zbohom, pane, a vďaka za vašu odvahu!“ povedala dievčina, rýchlo pozdravila neznámeho a zvrtila sa, aby sa pobrala ku koču.

„Zbohom, pane! A to sú čo za spôsoby? Na čo myslíš, Baptistine?“ zvolala Jeanne-Antoinette, rozhodnutá uštedriť jej lekciu slušného správania. „Nášho záchrancu treba pozvať do hradu, aby sa spamätal z rozrušenia!“

„Baptistine, mal som to uhádnuť!“ polohlasom zamrmlal jazdec, hľadiac na vreckovku špinavú od krvi, na ktorej bolo vyšité písmeno B, poprepletané s jemnou korunkou z kvetov.

„Prepáčte, pane, dúfam, že pozvanie prijímate,” povedala Jeanne-Antoinette a koketne sa usmiala.

„Vďaka, madam, za milé pozvanie, ktoré by som tým zlatistým očiam a opojnému úsmevu nemal odmietnuť, ale myslím, že počujem svojich priateľov, ktorí ma hľadajú. Dovoľte mi, dámy, aby som sa vzdialil...”

Neznámy jazdec vystrel ruky k mladým ženám, aby ich odprevadil ku kočiari. S gráciou im pomohol nastúpiť a potom sa odvrátil, pretože začul hluk. Les sa skutočne naplnil volaním, výkrikmi, erdžaním koní. Všetky tieto zvuky sa pomaly približovali.

„Haaaalóóó!” zakričal svojím zvláštnym škripavým hlasom jazdec a zľahka vyskočil na Cisára, flegmaticky prežúvajúceho niekoľko listov brezy, ktoré mráz ušetril.

„Haaalóóó!... Haaalóóó!” les sa rozozvučal odpoveďami, ktoré prichádzali z rozlične vzdialených miest.

Spomedzi stromov sa vynoril iný jazdec, oblečený celý v čiernom. Blížil sa ostrým cvalom a vzrušene volal:

„Panebože, konečne sme vás našli! Nie je rozumné takto...”

„Nuž, du Plessis, ako vždy neskoro!” veselo ho prerušil neznámy a nenápadne si priložil prst na pery.

Čierny jazdec spomalil a potom zastavil koňa, ktorý sa s penou na nozdrách vzopäl na zadné, dokazujúc tak, že ho hnali poriadne rýchlo.

Obe mladé ženy sa zvedavo naklonili k dvierkam, aby sa pozreli, kto prišiel. Nový jazdec ich pozdravil tak, že roztržito nadvihol svoj trojrohý klobúk. Strhol sa, keď zbadal ešte teplého diviaka, ležiaceho krížom cez cestu, a rýchlo zahrnul neznámeho výčitkami.

„Psovodí naskutku prečesávajú celý les a hľadajú vás! Dostali ste sa až šesť míľ von od Pierrefonds, uštvali sme kvôli vám štyri kone, riskovali zápal pľúc, aj psy stratili vašu stopu...”

Baptistine vyvalila oči, v duchu sa pýtala, či sa jej to nesníva. Výrazy, aké používal čierny jazdec, boli ešte najmenej zvláštne. Dievčina si matne spomenula, že jej bratia po návrate z kráľovského dvora hovorili o niektorých vznešených pánoch, ktorí používali podobné výrazy ako „naskutku”, „von od”... Súdiac podľa množstva takýchto výrazov, ktoré tento jazdec používal, musí to byť nejaká veľmi dôležitá osoba. Baptistine sa pozrela na ich záchrancu, ktorého, ako sa zdalo, tento zvláštny spôsob reči neprekvapoval. Veľmi pokojne počúval výčitky pána Du Plessis a v kútikoch úst mu pohrával jemný úsmev.

„Jedného dňa vás môže postretnúť veľké nešťastie a...”

„Ale teraz som mal veľké šťastie, pretože som stretol tieto dve dámy,“ trochu netrpezlivo odvetil neznámy jazdec, „ktoré tento samotár obťažoval svojou pozornosťou, zatiaľ čo my sme ho stopovali už od svitania! Na poľovačke sa teda o mňa nebojte, môj drahý, „nešťastie, ktoré ma ohrozuje“, je... niečo celkom iné. Ach! Tu sú ostatní!“ konštatoval neznámy, keď zbadal asi desať bližiacich sa jazdcov, ktorí takisto uháňali tryskom a sprevádzalo ich zopár unavených psov s vyplazenými jazykmi.

„Zbohom, dámy!“ zvolal a uklonil sa nad šijou svojho koňa, ktorý prešiel popri dvierkach. Baptistine pocítila jeho teplý pohľad, ktorý po nej sklúzol ako pohladenie. Vyčítala z neho akýsi prísľub.

„Dovidenia, pane,“ vydýchla Jeanne-Antoinette a koketne zamihala mihalnicami, podráždená záujmom, ktorý u jazdca vyvolala Baptistine.

„Ak Boh dá,“ zamrmlal tento vážnym a škripotavým hlasom.

Uprene sa zahľadel na peknú madam Le Normant, usmial sa, akoby uhádol jej myšlienky, potom popohňal Cisára, aby sa pripojil k svojim spoločníkom.

Muž v čiernom popchol koňa a nasledoval ho.

Zo skupiny bližiacich sa jazdcov sa ozval smiech a obdivné výkriky.

„Ech! Veru, diviak!“

„Nech sa prepadnem, divoký samotár...“

„Aké smrteľné nebezpečenstvo...“

„Čertovská odvaha!“

„Pošlite psovodov, aby to zviera odniesli!“

„Črevá pre psov! Tí darmožráči!“

„Och! Skvelý výstrel!“

„Najlepší poľovník v kráľovstve!“

„Odrezaná hlava bude vyzerať fantasticky!“

Les sa teraz rozozvučal plieskaním bičov, erdžaním koní, hrkotaním kočiarov, zvukom trúbky, pokynmi a krikom štolbov, štekotom svorky, ktorá nebola taká unavená ako stopárske psy, výkrikmi kočišov, hlasmi pohoničov a peších sluhov.

Tu i tam sa zjavovali fakle, osvetľovali podrast fantastickým prísvitom.

Jazdci sa už vzdalovali, odprevádzali svojho nájdeneho priateľa smerom k ozrutnej „gondole*“, ktorú ťahalo osem koní, pred ňou šla švajčiarska garda a za ňou príslušníci ľahkej jazdy.

---

* Veľký kočiár, v ktorom môže cestovať až dvanásť osôb, ozajstný byt na kolesách.